

SOPHIE DE MULLENHEIMOVÁ

PRÍZRAK Z KOLOSEA

Tiene Ríma
1. diel

© First published in French by Mame, Paris, France – 2015

© Spolok sv. Vojtecha – Vojtech, spol. s r. o., Trnava 2026

ISBN 978-80-8161-734-8

SPOLOK SVÄTÉHO VOJTECHA
TRNAVA 2026

XVI

PRÍZRAK

Za iných okolností by sa Maximus na vydesenom výraze svojho kamaráta dobre zabával, ale tentoraz nie. Hneď ako Titus vyslovil slovo „prízrak“, spomenul si na predpoveď, ktorá toho dňa kamaráta tak veľmi rozladila. Nejaký podvodný veštec mu nahovoril, že v priebehu dňa stretne prízrak – a to sa práve stalo. Maximus hneď lepšie chápal, prečo sa Titus tak zdráha pokračovať v ceste.

„Pri Jupiterovi, Titus! Veď to bol praobyčajný klamár! Trošku sa pohni a pomôž nám!“

Titus vyzeral ešte vystrašenejšie. Bol na smrť bledý. Na popoludňajšiu veštbu celkom zabudol.

„Ja, ja... Je tam... Prisahám,“ zakoktal.

„Ak so sebou niečo nespraviš, aj ja ti predpoviem budúcnosť: Dostaneš odo mňa po papuli! Na to nemusím byť ani veštec.“

„Ale...“

„Pripomínam ti, že sme tu kvôli tvojej bulle. Takže buď začneš spolupracovať, alebo sa na to celé vykašlem.“

Titus mlčky zavrtel hlavou.

„No tak, ide sa! Nech tu nie sme do zajtra.“

Maximus spravil zopár krokov chodbou a otočil sa.

„Tu je vzduch čistý. Skontroloval som to. Nikto tu nie je.“

Agiles ho dobehol a obaja rúzne vykročili vpred. Po niekoľkých metroch sa však predsa len obrátili. Titus za nimi nešiel. Zostal vzadu, nepohol sa ani o meter. Z miesta, kde stáli, ho pre šero videli len veľmi hmlisto.

„Titus!“ zavolať naňho Maximus tlmným hlasom.

Celé to bolo zvláštne. Titus bol taký strachopud, že zvyčajne by sa k nim bol už dávno prihnal.

„Titus!“

Stále nič. Maximus s nechuťou vykročil späť, Agiles za ním. Postavil sa pred kamaráta a premeral si ho pohľadom.

„Tak čo?“

Maximus zdvihol hlavu a pozrel do chodby, ktorú Titus práve skontroloval. Bola tmavá a tichá ako všetko naokolo.

„Vidíš predsa, že tam nikto nie je. Žiaden prízrak.“

Tón jeho hlasu bol ostrý, takmer pohrdavý. Tita sa to dotklo. Nedá sa. Nedopustí, aby ho druhí považovali za zbabelca a hlupáka. Bol si úplne istý, že niečo videl.

„Ak sa tam nepôjdete pozrieť, nikam s vami nejdem.“

Skrížil ruky na hrudi a zodvihol bradu.

„To je moje posledné slovo. A keďže vy sa v Koloseu nevyznáte...“

Maximus sa len s námahou ovládol, aby kamaráta nezaškrtil. Agiles si radšej zahryzol do jazyka.

„Dobre,“ vyprskol Maximus. „Ale nezabudni mi pripomenúť, aby som ti potom vykrútil krk.“

Vnoril sa do chodby.

„Druhé dvere,“ napovedal mu Titus.

Maximov krok bol rýchly a nervózný. Keď došiel k druhým dverám, prudko ich roztvoril a vošiel dnu. O dve sekundy neskôr znovu vyšiel, bledý ako stena.

„Agiles! Titus! Poďte rýchlo sem!“

Na zemi ležala akási biela postava. Keď k nej traja kamaráti pristúpili, nepatrne sa pohla. Titus sa inštinktívne schoval za Agila. Prízrak! Veď im to hovoril.

Po niekoľkých sekundách sa opäť odvážil otvoriť oči. Trochu sa predklonil a potom zase rýchlo cúvol. Žalúdok sa mu prevracal, bolo mu zle. Prízraky si popravde predstavoval viac nehmotné – menej mäsa a kostí. Tento pripomínal skôr starca. Starca vo veľmi zlom zdravotnom stave. Keby sa nepohol, všetci traja by si mysleli, že majú do činenia s mŕtvou.

Muž – lebo skutočne išlo o muža – bol taký vychudnutý, že mu spod zosivenej a ako pergamen suchej kože vyliezali kosti. Očividne už niekoľko dní nejedol. A asi ani nepil. Kde-tu mal na tele otvorené rany, špinavé od prachu. Na stehnách sa mu červenali drobné stopy po zuboch. To sa do neho pustili potkany. Tvár mal zarastenú a šaty mu páchli špinou, močom a hnilobou. Vyzeral ako živá mŕtvola, pretože napriek všetkému bol stále nažive. Na vpadnutej tvári mu žiarili obrovské oči.

Agiles zareagoval ako prvý. Sklonil sa k nemu.

„Ako sa voláš?“

Muž otvoril ústa. Chcel prehovoriť, ale nevydal zo seba ani hlások. Agiles mu položil dlaň na tenučkú ruku a zľahka ju stisol.

„Dostaneme ťa odtiaľto.“

Keď sa Maximus spamätal zo šoku, poklepal priateľovi po ramene. Naznačil mu, aby vstal. Spolu s Titom ich odviezol trochu bokom a začal s nimi ticho diskutovať.

„Čo to táraš za nezmysly, Agiles? Toho muža odtiaľto nevyvedieme.“

„A prečo nie?“

„Veď je to väzeň! Len bohovia vedia, za čo tu je. Určite ho sem nezavreli bezdôvodne.“

„Aj tak nerozumiem, v čom je problém,“ oponoval mu Agiles.

„V čom je problém? Žeby v tom, že ak pomôžeme väzňovi, prestúpime zákon?“

„Bojíš sa?“

„Jeho? Nie. V tomto stave nám nemôže nič spraviť.“

„Tak kde je problém?“

„Bojím sa zákona, tak je to,“ pokračoval Maximus. „Za pomoc odsúdenému hrozí väzenie. A to ani nehovorím o hanbe, ktorá by padla na môjho otca.“

„Ak nechceš riskovať, môžeme sa na niekoho obrátiť. Napríklad práve na tvojho otca. On nám už poradí, čo s tým človekom spraviť.“

„A ty by si mal odvahu priznať sa mu, že sme sa vlámali do Kolosea?“

Titus skrivil tvár.

„Hádam nechceš, aby sme ho tu nechali?“

Maximus sklonil hlavu.

„Nie, nehovor mi, že...“ hlesol Agiles.

Agiles prebodol kamaráta pohľadom.

„To je predsa pod našu dôstojnosť!“ pokračoval Agiles. „Ty by si sa potom na seba mohol pozrieť do zrkadla? Ja teda nie!“

„Nepleťme do toho emócie,“ odvrkol Maximus. „Už je všetko aj tak dosť zamotané. Na celú vec sa musíme pozrieť triezvo, z pohľadu zákona.“

„Čo ty nemáš srdce?“ zaúpel Titus.

Jeho slová Maxima ranili. No ak mal niekto v tejto situácii zachovať chladnú hlavu, bol to práve on. Musí dobre zvážiť nástrahy, ktorým sa vystavia, pokiaľ tomu človeku

pomôžu. Musí počúvať svoj rozum. Aj keby ho mali považovať za bezcitného.

Agiles sa znenazdania vzpriamril a tmavými očami sa uprene zahľadl na Maxima.

„Maximus, žiadam ťa o dovoľenie pomôcť tomu mužovi. Ak to inak nepôjde, urobím to aj sám. Som tvoj otrok. Musím robiť, čo mi prikážeš. Ale toto... toto je nad moje sily. Nechaj ma tu,“ navrhol. „Postarám sa o neho úplne sám. Poradím si. Viem, že keby ma chytili, riskujem smrť. Som predsa otrok. Uvedomujem si to. No keby som narazil na iného pána ako ty, možno by ma smrť čakala tiež.“

Maximus chcel niečo povedať, ale Agiles ho zastavil.

„Inak by som nemohol pokojne spať.“

„Ani ja nie,“ pridal sa Titus.

Maximus si hlasno povzdychol a súcitne sa zahľadl na postavu ležiacu na zemi. Zavrel oči, krátko sa zamyslel a potom sa narovnal.

„Dobre teda,“ nechal sa obmäkčiť. „Pomôžeme mu. Ale len pod jednou podmienkou: Keď naberie dosť síl, odovzdáme ho mestskej kohorte. Tá potom rozhodne o jeho osude.“

Titus súhlasne pokýval hlavou so slovami:

„To znie rozumne.“

Agiles až taký spokojný nebol, ale stále to bolo lepšie ako nič.

„Najprv musíme nájsť vodu,“ povedal.

Maximus sa obrátil na Tita.

„Vieš tu v Koloseu o nejakej studni?“

Titus prikývol.

„Zájdem k nej.“

Strmhlav sa pustil po chodbe, avšak po niekoľkých krokoch zastal. Vôkol neho sa rozhostilo ticho. A tma. Chvíľu

váhal a pomaly vykročil nazad, keď si to zrazu rozmyslel. Zdvihol ruku a pohladil opičiaka, ktorý mu sedel na pleci. Jeho teplo ho upokojilo.

„Pod', Dux, ideme na to. Ukážeme im, že nie sme žiadne bábovky.“

Odhodlane sa otočil a ponoril sa hlbšie do útrobov Kolosea. Aby si dodal odvalu, snažil sa spomenúť si na ruch, ktorý tu panuje počas hier. Chodby sú také úzke, že je takmer nemožné nimi prejsť a nevraziť pritom do iných ľudí. Niektoré prenáša kulisy alebo kadejaké dekorácie a rastliny, iné vyvádza spútaných väzňov, ďalšie prináša gladiátorom jedlo a víno. Vzduch sa chveje pod údermi kladiva – to kováč chystá zbrane – a je plný rozhovorov a výkrikov divákov, revu zvierat, spevu a najrôznejších príkazov, ktoré tlmene prenikajú až do podzemia. Hypogeum bývalo zvyčajne miestom plným života a hluku – presný opak toho, čím bolo v tejto chvíli.

Na konci jednej z chodieb našiel Titus studňu, ktorú hľadal. Bol na seba pyšný, pamäť ho nezradila. V duchu dokonca dokázal postupovať aj ďalej, až do veľkej sály, kde jeho otec držal pred vystúpeniami zvery. Stačilo by len pokračovať ďalšou chodbou, z ktorej vychádzal celý rad malých miestností. Remeselníci, prítomní počas celého trvania hier, v nich mávali odložený tovar. Kováči, stolári, hrnčiari, krajčíri, zámočníci... Všetci sa v nich usadili a väčšinu dňa pospávali.

Titus došiel až k okraju studne a spustil do nej vedro. To o niekoľko metrov nižšie dunivo plesklo o vodu, narazilo do steny a spolu s ozvenou stúpalo naspäť hore. Keď Titus vytiahol plné vedro, zatváril sa kyslo. Nemal nič, do čoho by vodu prelial. A tak do nej namočil aspoň cíp tuniky.

OBSAH

Prológ	9	XXVII. Svedectvo	113
I. Nedobrá veštba	14	XXVIII. Katakomy	119
II. Chyťte zloděja!	20	XXIX. Hnev	123
III. Uvítací výbor	25	XXX. Posledná úcta	125
IV. Ultimátum	30	XXXI. Hrozba	129
V. Dohady	33	XXXII. Panika	132
VI. Povinná úcta	35	XXXIII. Naliehavá záležitosť	134
VII. Pátracia akcia	37	XXXIV. Obchodík	139
VIII. Stáť!	41	XXXV. Len zázrakom nažive	143
IX. Hon na človeka	45	XXXVI. Rozruch	148
X. Kanály	47	XXXVII. Hlavne nenápadne	149
XI. Blandula	51	XXXVIII. Netrzeplivosť	152
XII. V podzemí	56	XXXIX. Kleopatrine nosidlá	154
XIII. Na prieskume	59	XL. Nikde nič	159
XIV. Opäť spolu	61	XLI. Bežná kontrola	161
XV. Nočná mora	65	XLII. Viktor	165
XVI. Prízrak	68	XLIII. Prenasledovanie	167
XVII. Poplach	75	XLIV. Stále nikto	170
XVIII. Služba na vodu	78	XLV. Pasca	172
XIX. Záchranná akcia	83	XLVI. Nočné stretnutie	175
XX. Otázka svedomia	89	XLVII. Sklamanie	180
XXI. Paulus	94	XLVIII. Zatknutie	182
XXII. Nočný tieň	98	XLIX. Koniec putovania	184
XXIII. Váhanie	101	L. Stále žiadne správy	187
XXIV. Nádej	103	LI. Milosrdný samaritán	190
XXV. Skutočný poklad	106	Epilóg	194
XXVI. Starý strážca	108		

Sophie De Mullenheimová

PRÍZRAK Z KOLOSEA

Tiene Ríma, 1. diel

Z francúzskeho originálu *Chrétiens des Catacombes. Le fantôme du Colisée*, MAME, Paris, France 2015, preložil Miroslav Olas

Vydal Spolok sv. Vojtecha – Vojtech, spol. s r. o.,

Trnava 2026, ako svoju 4 586. publikáciu

Edícia *Krásne slovo*, 4. zväzok

Prvé vydanie

Zodpovedná redaktorka Eva Bubnášová

Jazyková úprava Lenka Bebjaková

Ilustrácia Juraj Martiška

Grafická koncepcia Pergamen

Sadzba Lukáš Kollár

Tlač Finidr, Český Těšín

www.ssv.sk, eVojtech.sk

objednávky: 033/590 77 18, objednavky@ssv.sk

Členská zľava 15 % platí v obchodnej sieti SSV.

ISBN 978-80-8161-734-8